

Arrest

nr. 237 498 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 november 2016.

1.2. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 8 mei 2017, op 6 juli 2017 en op 27 mei 2019, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 21 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit El Vigia in de staat Merida. U woonde doorheen uw leven op verschillende plaatsen in de staat Merida. De laatste zeven jaar woonde u in het dorp Bailadores. Na uw studies administratie werkte u enkele jaren in het onderwijs. Vervolgens oefende u allerlei jobs uit. U werkte als assistent-boekhouder; u gaf privélessen aan een lyceum; u zette een (informele) handel op in kleding en verzorgingsproducten; u werkte als kapster, pedicure en manicure. U bezat ook enkele stukken landbouwgrond die u liet bewerken en verhandelde de oogst. Verder was u ook actief binnen de evangelische kerk. Vanaf uw tienerjaren engageerde u zich voor de partij Accion Democratica. U hield zich bezig met het nagaan van behoeftes van arme gezinnen. In 1998, toen Chavez aan de macht kwam, staakte u uw politieke activiteiten. U wilde zich immers meer bezighouden met uw geloof. Via uw sociaal werk in de wijk raakte u verkozen (als onafhankelijke) in de gemeente Bailadores. De laatste vijf jaar voor uw vertrek werkte u er in de communicatieafdeling en hield u zich bezig met de voedselverkoop (in het kader van de missie 'Mercal'). Wanneer u merkte dat de voedselpakketten vooral naar aanhangers van het regime gingen en u hierover uw ongenoegen kenbaar maakte op de directieraad, kreeg u van uw leidinggevendenden te horen dat u uw mond moest houden. Aangezien u uw eigen toegang tot voedsel niet op het spel wilde zetten, gaf u er geen verder gevolg aan.

In 2015 verdween er drie keer op mysterieuze wijze geld van uw rekening. De bank kon u hiervoor geen uitleg geven. U had zich voorgenomen een gerechtelijk onderzoek te laten opstarten tegen de bank maar zag hier uiteindelijk van af. Op 27 oktober 2015 werd u opgebeld door een onbekend iemand met een Colombiaans accent. Er werd u verzocht 2,5 miljoen bolivares te betalen. Als u niet zou betalen, zou uw leven in gevaar zijn. U vermoedt dat het om Colombiaanse paramilitairen ging daar zij zich wel vaker inlieten met afpersing in het grensgebied met Colombia waar u woonde. U weet niet waarom u gevisieerd werd, al sluit u niet uit dat het was omdat u een eerder welgesteld persoon was. Handelaars en landbouwproducenten zoals u werden wel vaker het slachtoffer van afpersing. Een kleine week later liet u het gevraagde bedrag achter op een afgesproken plaats. Begin januari 2016 zat u op de bus naar Tovar toen u een koud puntig voorwerp in uw zij voelde. Een onbekende man met trui met kap bedankte u voor de hulp en zei dat u moest wachten op een volgend telefoontje. Hij deed u uitstappen bij de volgende stop. U begaf zich naar uw zoon in de stad Merida. Enkele dagen of weken later kreeg u een hersenbloeding. U verbleef een tweetal maanden in het ziekenhuis. U hield er een verlamming aan uw onderlichaam aan over. Nadien zat u ongeveer anderhalve maand in een rolstoel. U keerde terug naar Bailadores waar u uw revalidatie verderzette. U leerde opnieuw stappen met krukken. Op 29 april 2016 ontving u een telefoontje. Als u in leven wilde blijven, zou u 10 miljoen bolivares moeten betalen. U begaf zich naar de politie om aangifte te doen van de bedreigingen. Deze zei eerst dat het om een grap ging maar nam daarna toch uw verklaring op. De agent beloofde uw klacht over te maken aan de nationale garde. Hoewel u er naar vroeg, kreeg u geen kopie mee. U wilde het voorval aan de pastoor vertellen en begaf zich naar de kerk. Op straat kreeg u echter plots het gevoel dat u een klopp kreeg. U zeeg neer en verloor het bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis. Uw rug vertoonde sporen van een slag. U bracht de namiddag en avond in het ziekenhuis door. 's Nachts kreeg u de toestemming naar huis te gaan. U keerde naar huis terug. Nog diezelfde nacht werd u opgebeld. Een mannenstem zei dat u mooier was wanneer u uw mond hield. Hij was ervan op de hoogte dat u naar de politie was geweest. Het voorval op straat was een herinnering voor u. U diende binnen de twee dagen te betalen. U trok de conclusie dat de politie het spel meespeelde. Tweemaal vond u ook een briefje waarop stond dat uw leven en dat van uw kinderen in gevaar was indien u niet zou betalen. U betaalde 7 van de gevraagde 10 miljoen. U durfde niet langer in Bailadores te verblijven. U verbleef afwisselend bij vrienden en familie. Vervolgens verbleef u vijf weken in een huisje van familie in de bergen. Wanneer u daarna in september 2016 met uw zoon W. naar huis terugkeerde, hoorde u slagen op de deur en het raam. Er werd geroepen dat u de ontbrekende drie miljoen moest betalen, en dat u drie kinderen heeft. W.I nam zijn baseball bat en ging kijken maar de agressors waren reeds verdwenen. U durfde niet langer thuis te verblijven. De laatste maand tot aan uw vertrek verbleef u bij uw oudste zoon, E. M. T. M. (O.V. 8.660.504) in Merida. Na uw vertrek uit Bailadores vond uw jongste zoon W. dreigbriefjes aan uw woning. Opdat hij een rustig leven zou kunnen leiden, zou hij moeten betalen. Op 23 oktober 2016 verliet u Venezuela. Op 3 november 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Naast de hierboven aangehaalde elementen wijst u op uw (hulpbehoevende) gezondheidssituatie en het gebrek aan gezondheidszorg in Venezuela. Voorts vreest u ook het slachtoffer te worden van de toegenomen misdaad in Bailadores die kan gelinkt worden aan de uitbating van de nabijgelegen mijnen. Rond de periode van uw vertrek is uw zoon W. naar het huis van zijn echtgenote en haar ouders in Cabimas in de staat Zulia gaan wonen. Af en toe keert hij voor korte periodes terug naar uw woning in Bailadores.

Bij één van zijn bezoeken aan uw woning werd hij achterna gezeten door onbekende mannen op een motorfiets. U vermoedt dat het om dezelfde personen gaat die u afpersten. Nadat de burens verschenen, verdwenen deze onbekende mannen.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 1 augustus 2015 met een geldigheidsduur van vijf jaar; de geboortakte van uw zoon E. M.; en enkele stukken ter staving van uw reisweg. Verder legde u ter ondersteuning van uw verzoek nog enkele artikelen neer over afpersing in Venezuela en over de precaire medische situatie in Venezuela. Na het laatste onderhoud maakte u een kopie van het dossier van uw medische behandeling in België over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de gegevens in uw dossier blijkt dat u ten gevolge van een hersenbloeding een beperkte mobiliteit geniet. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het onderhoud telkens georganiseerd in een lokaal op de benedenverdieping of een lokaal dat met de lift bereikbaar is. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

*Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen hoegenaamd niet overeenstemmen. Zo stelde u tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u op 29 april 2015 **een briefje** vond waarop stond dat u 10 miljoen bolivares diende te betalen indien u in leven wilde blijven (CGVS I, p. 9). In uw tweede onderhoud gaf u daarentegen aan dat u **deze bedreiging telefonisch** ontving en niet per brief (CGVS II, p. 8, 9). U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u geen brief had gekregen (CGVS II p. 9). Geconfronteerd met uw eerder verklaringen herhaalde u uw laatste versie en verklaarde u plots dat u eerst gebeld werd en u daarna een briefje vond. Dit is geenszins een uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid aangezien u tijdens uw eerste onderhoud met geen woord heeft gerept over een telefonische bedreiging op 29 april 2015 en u tijdens uw tweede onderhoud aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde geen brief te hebben gekregen. Voorts beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u **in september 2016 bewusteloos werd geslagen** door uw afpersers (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal maakte u enkel melding van een gelijkaardig incident kort na de bedreiging op 29 april 2016. Wanneer u gevraagd werd of u op de Dienst Vreemdelingenzaken naar hetzelfde incident verwees, ontweek u de vraag en gaf u plots weer een nieuwe versie. U stelde dat ze in september 2016 op uw deur kwamen kloppen, riepen dat u een schuld bij hen had uitstaan en dat u mooier zou zijn als u zou zwijgen (CGVS I, p. 12).*

Gelet op hetgeen voorafgaat komt de geloofwaardigheid van het door u geschetste vluchtrelaas ernstig op de helling te staan.

Voor wat betreft uw verklaring dat u op de directieraad van de gemeente had aangeklaagd dat aanhangers van het regime bevoordeeld werden bij de voedselverkoop waar u werkte, en tegenstanders geen aanspraak konden maken op voedsel, waarna u verzocht werd om uw mond te houden, gaf u aan dat deze feiten losstaan van de bedreigingen en afpersingen, dewelke de reden van uw vertrek vormden. U bleef overigens verder werken voor de voedselverkoop door de gemeente (de missie Mercal) tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS II, p. 2-5).

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u de bedreigingen met onbekende afpersers die actief zijn in het grensgebied met Colombia, waar Bailadores gelegen is, niet zou kunnen vermijden door zich elders in Venezuela te vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Zo verblijven uw moeder en drie zussen in de stad Merida. Uw zoon W. verblijft met zijn echtgenote en schoonouders in Cabimas in de staat Zulia.

U gaf aan dat zij, behoudens de schaarste die iedereen in Venezuela treft, geen problemen ondervinden. Uw zussen werden nooit afgeperst. Uw zoon zou enkele dreigbriefjes hebben gevonden bij zijn bezoeken aan uw woning in Bailadores en zou daar ook één keer achterna gezeten zijn door onbekenden, maar ondervond in Cabimas, waar hij ondertussen al ongeveer drie jaar verblijft, nooit veiligheidsproblemen (CGVS III, p. 2-5). U stelde dat uw familieleden in Venezuela u niet zouden kunnen onderhouden en dat u te oud bent om zelf nog een job te zoeken (CGVS III, p. 12-13). Deze uitleg volstaat echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u kan buigen op een rijke professionele ervaring en dat u zich in het verleden steeds uit de slag wist te trekken. Zo werkte u als assistent-boekhouder; u gaf privélessen aan een lyceum; u zette een (informele) handel op in kleding en verzorgingsproducten; u werkte als kapster, pedicure en manicure; u werkte in de landbouw (CGVS I, p. 5-6; III, p. 6).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich als een eerder welgesteld persoon omschreef. U haalde inkomsten uit huizen en kamers die u verhuurde en landbouwgrond die u verpachtte (CGVS I, p. 10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Met betrekking tot uw verklaring dat u wanneer u naar uw gezondheidstoestand kijkt, u noch fysiek noch psychisch noch moreel de situatie in Venezuela waar er zelfs in privéziekenhuizen geen degelijke medische zorgen meer voorhanden zijn, zou aankunnen (CGVS II, p. 12), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en reisroute staan niet ter discussie. De artikelen over afpersing en de preciaire medische situatie in Venezuela beschrijven slechts een algemene situatie en bieden geen zich op uw persoonlijke situatie dienaangaande. Voor wat betreft uw medisch dossier kan herhaald worden dat de beoordeling van medische redenen een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook in het dossier van uw zoon E. M. (O.V 8.660.504) een weigeringsbeslissing werd genomen. Voor wat betreft het gegeven dat uw dochter M. Z. (O.V 7.931. 766) erkend werd als vluchteling, dient erop gewezen te worden dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire" van april 2019 (p. 5) bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid (p. 21 en 22). Voorts zijn er "collectivos" die als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla" worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoekster vooreerst dat "zeer recentelijk (04/07/2019) hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others." (zie in bijlage UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave

<https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>). Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. De VN vermeldde: "During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives: sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations". Men leest ook: "The incidence of alleged extrajudicial killings by security forces, particularly the special forces (FAES), in the context of security operations has been shockingly high, the report states. In 2018, the Government registered 5,287 killings, purportedly for "résistance to authority, " during such operations. Between 1 January and 19 May this year, another 1,569 people were killed, according to Government figures. Other sources suggest the figures may be much higher. The report also notes that as of 31 May 2019, 793 people remained arbitrarily deprived of their liberty, including 58 women, and that so far this year, 22 deputies of the National Assembly, including its President, have been stripped of their parliamentary immunity. " Bovendien, werden tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Recentelijk (op 21/03/2019) werd de chef staf van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero door de politie gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval (zie in bijlage AI Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>). Ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd (zie in bijlage AI Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>). Sinds 2014, werden meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties (zie CoI Focus van april 2019, p 14)." Verder stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij wijst er op met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", van 20 februari 2019 dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat "mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden" (met verwijzing naar Human Rights Watch, "Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused" van 9 januari 2019). Verder verwijst zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de "COI Focus Vénézuëla – Situation sécuritaire" van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun "onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is" en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt zij dat sinds 2017 burgers "niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken". Verder stelt verzoekster dat zowel gewone betogers al leden van de oppositie en mensenrechtenverdedigers willekeurig gearresteerd worden en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld worden (COI Focus 2018, p. 24).

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat "de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar". Zij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië "om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt" (met verwijzing naar The Guardian, "US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain" van 17 februari 2019); dat "volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt" (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela crisis: President Maduro's days numbered – Mike Pompeo" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan".

Met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar Venezuela stelt verzoekster dat uit “de laatste Coi Focus *“Le retour des ressortissants Vénézuéliens”* van 10/01/2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders. Meerdere bronnen bevestigen echter dat sommige terugkeerders, bijzonders diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer. Dit Coi Focus wordt helaas niet aan het administratief dossier toegevoegd (hoewel het al sinds januari 2019 toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoeker heeft dit Coi Focus in een andere dossier lezen kunnen). De grootste voorzichtigheid moest dus toegepast worden, bijzonders aangezien de gespannen actuele politieke zowel als socio-economische situatie in Venezuela, en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend de protest marsen van 21-25 januari 2019”.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat “de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”. Zij stelt dat “De Coi Focus van 2019 (in het administratief dossier) meldt verassend genoeg niets over de socio-economische situatie. We menen dat dit een indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve (zie hieronder) bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precair en ernstig verontrustend zijn. De Venezolaanse bevolking lijdt van een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting”. Verzoekster wijst hieromtrent ondermeer op het feit dat “over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]” (met verwijzing naar “COI Focus Vénézuéla - Situation sécuritaire” van 20 april 2018, p. 34); dat “bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]” (met verwijzing naar The New Yorker, “Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point” van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, “Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom” van 9 maart 2019) en dat “de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]” (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat “vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding” en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, “Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation” van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot “het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten” (COI Focus, p. 40-41). Zij stelt dat “Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: “Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,” the experts said. “Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer . “Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.” (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>).

Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: “The health situation in the country is dire, with hospitals lacking staff, supplies, medicines and electricity to keep vital machinery running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals”. De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro’s ‘days numbered’ - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39)” en citeert vervolgens p. 39.

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat de “verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoekster tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij onderbouwt haar argumentatie als volgt. *“Verzoekster meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal zijn onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.*

A-Betreffende de afpersingen. Verwerende partij verwijt ten eerste aan verzoekster dat ze bij haar eerste onderhoud bij de CGVS verklaart heeft dat ze in april 2016 een briefje gevonden had waarop stond dat ze de geëiste geld bedrag betalen moest, terwijl ze bij haar tweede onderhoud uitgelegd heeft dat ze dit melding via telefoon kreeg. Verzoekster bevestigt haar verklaringen volgens de welke ze eerst gebeld werd, en daarna een briefje onder haar deur vond, waarin stond dat ze betalen moest. Ze meent dat er een misverstand was met de tolk. Daarna wordt haar verweten dat ze bij de DVZ uitgelegd heeft dat ze bewusteloos werd na een aanval van haar afpersers in september 2016, terwijl ze bij de CGVS verklaard heeft dat dit in april 2016 gebeurde. Ze bevestigt dat het in april 2016 gebeurde, en legt uit dat ze ook in september 2016 bedreigd werd. Ze meent dat er een misverstand was tijdens haar onderhoud bij de DVZ.

B- Betreffende de beweerde intern vluchtalternatief Verwerende partij is van mening dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon kan onttrekken door zich elders in Venezuela te vestigen, waar zij een vestigingsalternatief zou beschikken (bestreden beslissing, pp. 2-3). (...) Om te kunnen bedenken dat er een intern vluchtalternatief bestaat voor de asielzoeker, moet de verwerende partij tonen - omkering van de bewijslast - dat A) de algemene omstandigheden in dat deel van het land genoeg veilig zijn en dat B) het mogelijk, zonder te veel moeilijkheden, zou zijn voor de asielzoeker om in dat deel van het land zich te vestigen gezien zijn persoonlijke omstandigheden. We benadrukken dat de CGVS geen onderzoek gevoerd heeft betreffend de veiligheid van de twee plekken genoemd in de beslissing waar de CGVS blijkt te menen dat verzoekster zich hervestiging zou kunnen (Cabimas in de staat Zulia en Merida). Echter, is dit een van de twee voorwaarden van een intern vluchtalternatief. We benadrukken echter dat het heel van Venezuela in een diepe politieke, economische, en veiligheid crisis vertoeft. De boven vermeldde objectieve bronnen melden dat afpersing, moorden, en kidnappings gewoonlijk geworden zijn en dat crimineel geweld in Venezuela in het algemeen wijdverbreid is. De CGVS toont niet aan dat Cabimas in de staat Zulia en Merida veiliger zijn als het rest van het land. B) Wat de persoonlijke omstandigheden van verzoekster betreft, in tegendeel tot wat de verwerende partij suggereert, zijn er obstakels die verhinderen dat zij zich elders in Venezuela hervestigt. UNHCR heeft richtlijnen over het onderzoek en de toepassing van het intern bescherming/vluchtalternatief gepubliceerd (UNHCR, « Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés », 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <https://www.refworld.org/docid/3fb9f5344.html>). Volgens de UNHCR, om van een intern vluchtalternatief te kunnen spreken, is een kwalitatief alternatief vereist. Nadat het relevante karakter van het intern beschermingsalternatief onderzocht werd (toegankelijkheid, en om de vervolging er vermeden worden), dient eveneens de redelijkheid van de verwachting zich er te vestigen geanalyseerd te worden. De Commissaris dient dit onderzoek te doen, en te bewijzen dat de er een redelijk en toegankelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker bestaat. UNHCR geeft bepaalde indicaties voor de concrete invulling van de redelijkheid van de intern vluchtalternatief (de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief)” en citeert vervolgens UNHCR, “Principes

directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés", 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, pp. 6-7).

Zij vervolgt haar betoog door de stellen dat "In casu suggereert Verwerende partij dat verzoekster hulp zou kunnen krijgen van haar familie in Cabimas in de staat Zulia en Merida, wat en blote speculatie is, in tegenstelling tot de guidelines van de UNHCR. Verzoekster heeft uitgelegd dat haar zussen haar niet op lang termijn ontvangen zouden kunnen, sinds ze het zelfs economische zeer moeilijk hebben en zelfs hun familie hebben. Ze zou ook geen baan vinden kunnen, aangezien ze al 61 jaar oud is en ziek is (wat niet door de CGVS betwist word). Ze vreest bovendien om haar familie problemen te creëren, indien ze met een familie lid logeert, doordat de criminele bande die haar afperst haar overall in Venezuela vinden kan. Bovendien is de medische infrastructuur in Venezuela helemaal buiten werking, zoals door de recente UN verslag bevestigt. Het zou dus onmogelijk voor haar zijn om medische hulp te verkrijgen die ze nodig heeft. Trouwens, brengt verwerende partij geen bruikbare informatie bij over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en medisch zorg en andere basisrechten in Cabimas in de staat Zulia en Merida (de beweerde hervestiging alternatieven), of in Venezuela in het algemeen. Deze informatie is nochtans noodzakelijk om de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief te bepalen, om rekening te houden met de individuele omstandigheden van verzoekster. Ten gevolge menen we dat de beweerde intern vluchtalternatief van verzoeker niet veilig nog redelijk is, en dat de verwerende partij de redelijkheid van de intern vluchtalternatief niet bewijzen heeft. Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden. C- Betreffend de socio-economische situatie van verzoekster Verzoekster betwist de bewering van de CGVS volgens de welk ze niet in mensonwaardige omstandigheden zou leven in geval van terugkeer naar Venezuela. De beslissing beperkt zich tot het vaststellen dat verzoekster "eerder welgesteld" was, en dat ze inkomsten uit het verhuren van kamers haalde en landbouw grond verpachtte. Echter heeft verzoekster uitgelegd dat ze veel geld betaalt heeft als afpersing geld, en dat ze daarna het geld die ze nog over had voor haar reis gebruikt heeft. Ze zou van geen meer inkomsten beschikken in Venezuela. Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolas-maduro>). Verzoekster bevestigen dat ze het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Voor alle boven vermeldde redenen ment verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van haar asiel relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet. De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Ten gevolge ment verzoekster dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld. We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade."

Verzoekster vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota neer dd. 7 augustus 2019 waarin zij op de middelen in het verzoekschrift antwoordt en volgende landeninformatie toevoegt: "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internet link) en "COI Focus Venezuela: Le retour des ressortissants vénézuéliens", 10 janvier 2019.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-

2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen.

De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoeksters asielrelaas kan samengevat worden als volgt. Volgens haar verklaringen werd zij het slachtoffer van afpersing, vermoedelijk door Colombiaans-Venezolaanse paramilitairen die operationeel zijn in de grensstreek tussen Venezuela en Colombia. Zij verklaart op 27 oktober 2015 opgebeld te zijn door iemand met een Colombiaans accent die eiste dat ze 2,5 miljoen bolivares zou betalen en dat anders haar leven in gevaar zou zijn. Ze betaalde het bedrag na een kleine week. Begin januari 2016 zat verzoekster op de bus naar Tovar toen zij een koud en puntig voorwerp in haar zij voelde en een man met een kap haar zei dat ze moest wachten op het volgende telefoontje. Daarna kreeg verzoekster een hersenbloeding waarna ze in een rolstoel zat gedurende anderhalve maand. Op 29 april 2016 kreeg verzoekster opnieuw een telefoontje waarin werd geëist dat ze 10 miljoen bolivares zou betalen. Nadat ze hiervan aangifte deed bij de politie, werd ze op weg naar de kerk op straat op de rug geslagen waarna ze het bewustzijn verloor en wakker werd in het ziekenhuis. Toen ze terug thuis was werd ze opnieuw opgebeld door een mannenstem die zei dat ze mooier was wanneer ze haar mond hield. Verzoekster begreep daaruit dat de politie mee in het complot zat. Verzoekster betaalde 7 van de 10 miljoen bolivares, waarna ze niet langer in haar huis in Bailadores durfde te verblijven maar afwisselend bij vrienden en familie introk.

Toen zij in september 2016 terug naar haar huis ging met haar zoon, werd er op haar raam en deur geslagen en geroepen dat ze nog 3 miljoen moest betalen en nog drie kinderen heeft. De laatste maand voor haar vertrek uit Venezuela op 23 oktober 2016 verbleef verzoekster bij haar oudste zoon in Merida, die ook een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.3.1. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen inzake haar aanklacht op de directieraad van de gemeente dat aanhangers van het regime bevoordeeld worden bij de voedselverkoop stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Voor wat betreft uw verklaring dat u op de directieraad van de gemeente had aangeklaagd dat aanhangers van het regime bevoordeeld werden bij de voedselverkoop waar u werkte, en tegenstanders geen aanspraak konden maken op voedsel, waarna u verzocht werd om uw mond te houden, gaf u aan dat deze feiten losstaan van de bedreigingen en afpersingen, dewelke de reden van uw vertrek vormden. U bleef overigens verder werken voor de voedselverkoop door de gemeente (de missie Mercal) tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS II, p. 2-5)”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over.

2.4.3.2. Wat betreft verzoeksters verklaringen met betrekking tot de afpersingen waarvan zij het slachtoffer werd stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing hier geen geloof aan hecht op grond van het feit dat haar verklaringen hierover niet overeenstemmen op twee punten.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat zij in het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij op 29 april 2015 een briefje vond waarop stond dat zij 10 miljoen moest betalen, in het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij deze bedreiging telefonisch ontving en later tijdens dat onderhoud dat ze eerst gebeld werd en daarna een briefje vond, voert verzoekster aan dat zij bij deze laatste versie blijft en meent zij dat er een misverstand was met de tolk bij het CGVS.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij een briefje vond waarin werd geëist dat ze 10 miljoen bolivares moest betalen (gehoorverslag CGVS I, p. 9) en verder op geen enkele manier gewag maakt van telefonische bedreigingen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op de vraag *“toen u gevraagd werd om 10 miljoen bolivares was dat per brief of per telefoon”* antwoordt *“Met een telefoontje. Ik heb geen brief gekregen”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9) en onmiddellijk daarna, nadat zij geconfronteerd werd met haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart: *“Op 29 april belden ze dat ik 10 miljoen moest betalen. (...) Daarna vond ik een brief met letters op geplakt waarin ik bedreigd werd”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Verder verklaart zij enerzijds dat *“het is daar niet nodig om brieven te sturen, hun woorden volstaan”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9) om even daarna te stellen dat *“ik heb meerdere dergelijke briefjes gevonden. Papier van dezelfde textuur”* (gehoorverslag CGVS II, p. 10). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat er een tegenstrijdigheid is tussen haar verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud en dat zij tijdens het derde persoonlijk onderhoud enkel een telefonische bedreiging vermeldt op 29 april (gehoorverslag CGVS III, p. 7). De Raad stelt ook vast dat in het verzoekschrift, verzoekster er zich toe beperkt haar verklaring te bevestigen *“volgens dewelke ze eerste gebeld werd, en daarna een briefje onder haar deur vond waarin stond dat ze betalen moest”* en dat ze meent dat *“er een misverstand was met de tolk”*. De loutere verklaring van verzoekster dat zij een versie van haar eerdere verklaringen bevestigt is niet van aard om de bestreden beslissing te weerleggen nu de vastgestelde tegenstrijdigheid hierdoor geenszins uitgeklaard en geen plausibele verklaring gegeven wordt waarom zij eerst uitdrukkelijk verklaarde geen brief gekregen te hebben om daarna te stellen dat zij wel een brief kreeg. Ook de stelling dat er een misverstand was met de tolk kan het oordeel van de Raad niet ombuigen nu zij niet aangeeft waarin het misverstand zou bestaan of waardoor het misverstand zou veroorzaakt zijn.

Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij bewusteloos werd geslagen, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Voorts beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u **in september 2016 bewusteloos werd geslagen** door uw afpersers (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal maakte u enkel melding van een gelijkaardig incident kort na de bedreiging op 29 april 2016. Wanneer u gevraagd werd of u op de Dienst Vreemdelingenzaken naar hetzelfde incident verwees, ontweek u de vraag en gaf u plots weer een nieuwe versie.*

U stelde dat ze in september 2016 op uw deur kwamen kloppen, riepen dat u een schuld bij hen had uitstaan en dat u mooier zou zijn als u zou zwijgen (CGVS I, p. 12)." In het verzoekschrift stelt verzoekster hieromtrent dat *"het in april 2016 gebeurde, en legt uit dat ze ook in september 2016 bedreigd werd"* en dat ze *"meent dat er een misverstand was tijdens haar onderhoud bij de DVZ"*. De Raad stelt vast dat verzoekster ook deze tegenstrijdigheid niet weerlegt nu zij zich beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen zonder een plausibele uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ook de stelling dat er een misverstand was met de tolk kan het oordeel van de Raad niet ombuigen nu zij niet aangeeft waarin het misverstand zou bestaan of waardoor het misverstand zou veroorzaakt zijn. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster vage verklaringen aflegt tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS met betrekking tot de afpersers – zo stelt zij dat ze denkt dat het Colombianen waren maar dat ze hier geen bewijs van heeft en dat zij nooit persoonlijk te maken kreeg met Colombiaanse paramilitairen (gehoorverslag CGVS II, p. 7).

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van de het door verzoeksters geschetste vluchtrelaas ernstig op de helling komt te staan. De vastgestelde inconsistenties zijn geenszins te herleiden tot details maar betreffen de manier waarop zij werd afgeperst en het tijdstip waarop zij werd bewusteloos geslagen. Beide gebeurtenissen zijn cruciale elementen in verzoeksters relaas en dermate ingrijpend dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij hierover consistente verklaringen aflegt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster bij het CGVS een aantal artikelen neerlegt bij het CGVS met betrekking tot corruptie en afpersing in Venezuela en Merida ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt, met de commissaris-generaal vast dat deze slechts een algemene situatie beschrijven maar geen zicht bieden op haar persoonlijke situatie. Gelet op bovenstaande vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, maakt verzoekster niet hierdoor niet aannemelijk dat zij afgeperst werd toen zij in Bailadores verbleef, noch dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Venezuela.

2.4.3.3. Voorts stelt de bestreden beslissing dat, wat er ook van zij, op verzoekster het intern vluchtalternatief kan worden toegepast in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet en motiveert dit als volgt: *"Zo verblijven uw moeder en drie zussen in de stad Merida. Uw zoon W. verblijft met zijn echtgenote en schoonouders in Cabimas in de staat Zulia. U gaf aan dat zij, behoudens de schaarste die iedereen in Venezuela treft, geen problemen ondervinden. Uw zussen werden nooit afgeperst. Uw zoon zou enkele dreigbriefjes hebben gevonden bij zijn bezoeken aan uw woning in Bailadores en zou daar ook één keer achterna gezeten zijn door onbekenden, maar ondervond in Cabimas, waar hij ondertussen al ongeveer drie jaar verblijft, nooit veiligheidsproblemen (CGVS III, p. 2-5). U stelde dat uw familieleden in Venezuela u niet zouden kunnen onderhouden en dat u te oud bent om zelf nog een job te zoeken (CGVS III, p. 12-13). Deze uitleg volstaat echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u kan buigen op een rijke professionele ervaring en dat u zich in het verleden steeds uit de slag wist te trekken. Zo werkte u als assistent-boekhouder; u gaf privélessen aan een lyceum; u zette een (informele) handel op in kleding en verzorgingsproducten; u werkte als kapster, pedicure en manicure; u werkte in de landbouw (CGVS I, p. 5-6; III, p. 6)."*

Verzoekster betwist het bestaan van een intern vluchtalternatief en stelt in essentie, zich baserend op de UNHCR richtlijnen inzake de toepassing van het intern vluchtalternatief dat *"het CGVS geen onderzoek heeft gedaan betreffende de veiligheid van de twee plekken genoemd in de beslissing ..."* (Cabimas in de staat Zulia en Merida); dat de stelling van het CGVS dat verzoekster hulp zou kunnen krijgen van haar familie in Cabimas in de staat Zulia en Merida *"een blote speculatie is"*, dat *"haar zussen haar niet op lange termijn zouden kunnen ontvangen, sinds ze het zelf economisch zeer moeilijk hebben"*; dat ze ook geen baan zou kunnen vinden *"aangezien ze al 61 jaar oud is en ziek is"*, dat ze vreest voor haar familie problemen te creëren *"omdat de criminele bende die haar afperst haar overal in Venezuela vinden kan"*, dat de *"medische infrastructuur in Venezuela helemaal buiten werking is in Venezuela"* en het dus *"onmogelijk voor haar zou zijn om de medische hulp te verkrijgen die ze nodig heeft"*. Verder voert verzoekster aan dat het CGVS geen *"bruikbare informatie bijbrengt over het werkaanbod, toegang tot huisvesting en medische zorg en andere basisrechten in Cabimas in de staat Zulia en Merida)"* en dat het beweerde vluchtalternatief van verzoekster niet veilig noch redelijk is en dat het CGVS dit in elk geval niet bewezen heeft.

Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van de beweerde afpersing door paramilitairen in haar woonplaats.

Voor zover de bestreden beslissing een bijkomende motivering bevat met betrekking tot het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief voor verzoekster, stelt de Raad vast dat dit kan worden beschouwd als een overtollig motief. Het onderzoek van het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief is slechts relevant indien is komen vast te staan dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in een bepaald deel van het land van nationaliteit aannemelijk maakt. *In casu* is dit niet het geval.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3.” (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich beroept op de afpersingen waarvan zij het slachtoffer werd en er voor haar geen intern vluchtalternatief voorhanden is, volstaat de Raad met te verwijzen naar punt 2.4. van dit arrest waarin werd vastgesteld dat verzoekster geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt omdat haar verklaringen terzake niet geloofwaardig zijn.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat de “80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”, “de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”; dat “80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”; dat “de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen of openbaar vervoer niet meer werken”; dat “toegang tot huisvesting onvoldoende is”, en dat er “langdurige stroom tekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt”. Wat de individuele situatie van verzoekster betreft, werpt zij op dat heeft uitgelegd dat ze veel afpersingsgeld betaald heeft, dat ze daarna het geld dat ze nog over had voor haar reis gebruikt heeft en dat ze niet meer over inkomsten zou kunnen beschikken in Venezuela.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken “slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”. De commissaris-generaal stelt dat dit “in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart zij in El Vigía een huis te hebben, in Bailadores een terrein en twee huizen en in Mérida een appartement te hebben dat zij verhuurde (notities CGVS, p. 6) en dat zij "niet rijk maar wel comfortabel was" (*idem*). Voorts

stelt zij dat ze geen miljonair was maar *"ik leefde goed. Ik had nooit aan iets gebrek"*(notities CGVS II, p. 10). Verder verklaart zij dat haar zoon nog steeds in Venezuela verblijft en dat ook haar zussen nog in Merida verblijven, waarvan één in het ziekenhuis werkt en twee gepensioneerd zijn (notities CGVS III, p. 5). Waar verzoekster stelt dat zij geen baan zou kunnen vinden omdat zij al 61 jaar oud is stelt de Raad vast dat zij zelf verklaart dat zij verschillende eigendommen heeft in Venezuela en een appartement verhuurde in Merida (notities CGVS II, p. 6) en dat zij ter terechtzitting verklaart dat de landbouwgronden nog in haar bezit zijn en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij deze inkomsten niet langer zou kunnen innen. Hieruit blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen; geschoold is en nog eigendommen heeft zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

Voor zover verzoekster zich op haar medische problemen beroept om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen en wijst op de falende gezondheidszorg in Venezuela en vreest geen toegang te zullen krijgen tot de nodige medische behandelingen, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Daaruit volgt dat het gebrek aan medische verzorging in Venezuela als dusdanig geen grond is voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters medische problemen dient zij zich te richten tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *"Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."* Vooreerst wijst het Hof er op dat *"[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* (HvJ, C-285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *"Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)".* (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij*

het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET